

YALNIZCA

Karin Karakışlı

Sözcükleri soyut ve somut diye ayırmayı öğrendik dilbilgisi derslerinde. Nedense gözle görülen, elle tutulan nesnelere adı denen somut sözcüklere hemen "masa" örneği verilirdi hep. Bir de ayrılmaz ikilisi "sandalye". Soyut olanların o bildik tanımında ise "duygu ve düşünceleri anlatan sözcüklerin adıdır" denilirdi, yalnızlık gibi örneğin.

Karatahtalı günlerde, aklım henüz soyut somut ayırımına ermeden de cismani yalnızlığın kanlı canlı halini gördüm, kokusunu duydum, sesini işittim. Şairin sözüne uyup paylaşıyorum. Ne de olsa paylaşılınca yalnızlık olmazmış o.

Hani o tebeşir kırt kırt eder ya tahtada, çizile siline üzerindeki yazılar da okunmaz olan o tuhaf renki tahta ve tebeşirin kırt sesidir yalnızlık. Yazılanı doğru olarak deftere geçirme telaşının terli avucudur. Hele de sınavda oturduğun sıranın renginin koyulaşmasıdır bir anda. Yalnızlık o utanılası ıslaklıktır. Aradan yıllar geçtikten sonra yine teninde hissedersin bir anda.

Büyüdükçe yalnızlığın kokusuna, sesine ve görünümüne yeni sıfatlar eklenir. Islanmış kaban kokar kimi zaman yalnızlık. Naftalin ve küf olur. Vadettiği imajı yaratacağı umuduyla tepeden aşağı boca edilen en pahalı parfümler olur. Fotokopiden taze çıkmış kağıtta, naylon poşette, bayatlamış çikolatada, yağı donmuş yemektir onun kokusu. Havasızlık ve oda spreyi, antibiyotik ve limon kolonyası kokar yalnızlık. Bazen de ilk gençliğin uçuculuğunda hediye edilmiş ama çokça örselenmiş kır çiçekleri olur. Onca zaman sonra yollanıveren bir orkideye bakarken dalgın dalgın gülümsetir.

Birbirine çarpan tabaklarda, gümletilen kapılarda, asabi araba kornalarında ve durduk yerde ötmeye başlayan alarmlarda duyulur yalnızlığın sesi. Bir türlü çalınamayan ıslık, söylenemeyen türkü olur, boğazda düğümленir kalır. En mutlu reklam cıngıllarında, nakarattan ibaret anlamasız şarkılarda, şuh ya da tok kahkahalarda hep yalnızlığın sesi duyulur. Neşeli sohbetlerin anî suskunluklarında, tekdüze haberlerde, gol bağırtılarındadır. Havai fişek olup patlar, martı olup çığlık atar. Uykusuz ayaz geceleri "Booozaaa" diye yırtar. Pencerden baktığınızda kaldırım arşınlayan bir insan kardeşinizin ayak seslerini duyarsınız. Tanımadığınız, tanımayacağınız

insanların ayak sesleridir yalnızlık. Kapınızın orada duran ayakkabılara takılır gözünüz. Yalnızlık ayakları bekleyen ayakkabılardır biraz da. Hırkanıza sarılırsınız.

Sıkılan kurşunla atılan çığlığın arasındandır yalnızlık. Utancın ateşiyle, dünyanın içine yuvarlanacağı denli genleşen o uğursuz boşluktur. Sloganların sonunda kendi uçurumlarımızda "Çok acıyor, duyuyor musun?" diye haykırışımızdır. Yanıt diye yankısı gelir itirafımızın: "Çok acıyor, duyuyor musun?"

Bizimle konuşur yalnızlık. Tıkış tıkış bir otobüste uzaktan kırmızı bir "Duracak" uyarısı olur. Vapuru beklerken iskelede "Çıkış kapısıdır. Girilmez" der acımasızca. En çok ve tek konuşmak istediğiniz insanı aradığımızda "Sayın abonemiz" der düpedüz bir alayla "aradığımız numara yanlış. Lütfen bir daha kontrol ediniz."

Bir hayat eşiğinden geçerken ardınızdaki gelemeyen eski dostlar olur yalnızlık. Kalabalıkların orta yerinde uğuldayan boşluk olur. Gözünüz daldıkça "Birini mi bekliyorsun?" diye takılırlar. Hiç gelmeyecek, gelemeyecek olandır yalnızlık. Eksikliğini söze dökemeyecek olduğunuzdur. Siz sustukça daha cisimleşir yokluğu; somut bir varlığa dönüşür yalnızlık.

Kendinizi bir şeylere kaptırışınızdaki aldatmacadır yalnızlık. Keyif veriyor der, çok içersiniz. Yorgunum de, çok uyursunuz. Meşğülüm der, çok çalışırsınız. Hep aynalardan kaçarsınız çünkü gözünüzün ta içindedir yalnızlık.

Sabah uyandığınızda aklınıza ilk gelendir. Yollarda otobüsün, dolmuşun, vapurun camları boyunca akıp gidendir. Daha sık saate bakmanız ama hangi gün ya da ayda olduğunuzu unuttuğunuzdur yalnızlık.

Korkaklaşmanızdır yalnızlık düpedüz. Kendinize gafil avlanmaktan ödünüzün patlamasıdır. Her söylenene bir bahane bulmanız ama kendinizi hiç yutmamanızdır yalnızlık.

Sabaha karşı dört ezanı, pazarları gaipten işitilen on bir çanıdır. Bir Tanrı olduğunu anımsamanız ve çocukluğunuzu görmenizdir pat diye... Hani dua ederken, sonra kıkır kıkır gülerken, paşa çayını içip kurabiyeyi yere dökerken... Her bir şeyinizin küçücük, kalbinizin kocaman olduğu milattan önce zamanlarıdır yalnızlık. İnsanın kendi ömrünün duraklarına başkasınıkiymişcesine bakmasıdır.

Bucak bucak kaçılan eski fotoğraflar, çağrışımlı mekanlardır yalnızlık. Fazla uzun karıştırılan ve ille de tabağa dökülen çay kahve, dalgın dalgın küçük parçalara yırtılan peçetelerdir. Giysinizi

kirliye koyup koymadığınızı banyoya bakıp hatırlamaktır. Ve ille de bir tuhaf duran saçlardır yalnızlık, hep daha çok taranılan, hep daha çok dağılan. Taradıkça dağılan, dağıldıkça taranılan.

Derken saçlarınızı tararken gözünüzün takıldığı alnınızdır yalnızlık. Oradaki ince şerit çizgiler. Çizgili defter satırları gibi. Ne zaman oldu diye vınlayan sorudur yalnızlık. Yanıtsız bıraktığınız çünkü yanıt verdiğiniz anda satırları doldurmanız gereken ve alnınızdan taşacak olan alın yazısıdır yalnızlık. İsyan bile etmediğiniz, sadece onurluca sırtlamayı öğrenmeye yeltendiğiniz. Çünkü yalnızlığı koyulaştıran biraz da sevme kudretinizdir. Bunu teslim ettiğinizde "Allahım ne kadar yalnızım" demezsiniz, diyemezsiniz artık. Söz kendini tashih eder, temiz suları üzerinden akıtırcasına. Kendi sesinizi işitirsiniz, ağlamaktan, heyecandan ve şükrandan harman ve çelişkiler ırmağı halinde yalansız dolansız gürül gürül çağlayan: "Allahım ne çok sevdim..." Yalnızlık boyundan çeker o anda, yalnızca denen sözcüğe terkeder sürgün tahtını. Gerisini, ne zamandır etmediğiniz dua misali, içgüdüyle tamamlayıverirsiniz kainatla bir olduğunuz gecede: "Yalnızca bunun için bile her şeye değer..."